

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΖΟΖΕ ΦΡΑΠΠΑ

«Όταν ο Βούλγαρος άρχηγός Ρανκλώφ έπι κεφαλής των κομιτατζήδων του έμπεξε στο χωριό Κοιβολάκ, ένας χλωμός χειμωνιάτικος ήλιος έφαινε κοκκινωπές άνταυγίες στη γύρω χιονισμένη έκταση.

Ο άρχηγός φώναζε άμέσως τον μουχτάρη και τον διάταζε να έτοιμάσει για τó σόμα του, 50 ψωμιά από υπομπότα, 10 άρνιά, 30 καρδάρες γιαούρτι και 50 κουβέρτες. Άπό εύσπλαχνία δέ τον ειδοποίησε πώς άν έλειπε τó παραμικρό, τó πρωτό τά κοράκια και οι γύπες θά βρόσκανε στην κορυφή του μινάρη έναν κρεμασμένο για να γευματίσουν. Ύστερα ο Ρανκλώφ έγκαταστάθηκε στο πτό άνετο σπήτι άπ' τó όποιο οι άνδρες του πετάγανε έξω τους νοικοκυρούς με κονταξίες.

— Νά μοι φέρουν τους αχμαλώτους, φώναζε ο άρχηγός. Και σέ λίγα δευτερόλεπτα οι άντρες του σύνανε μπρός του 5 άνθρώπους κουρελιασμένους με ματωμένα πρόσωπα, και ύστερα μία γυναίκα έως τριάντα χρονών που φορούσε περήφανα ένα άντρικό ζουστούμ από καφέ μαλλί και τó κεφάλι ένα σκουφί Σέρβου χωροφυλάκου σπολισμένο μ' ένα σαφού από άσμη.

Ή κτηνώδης μορφή του Ρανκλώφ φωτίστηκε από άγια χαρά. Παρατήρησε μερικές στιγμές τους αχμαλώτους, σκαλίζοντας με τά βροσικά δάκτυλά του τ' άχένιαστα γένηα του, ύστερα γυρίζοντας πρós την αχμαλώτο του, έκαμε μία ειρωνική ύπόκλησι βγάζοντας τó μαλλιαρό κοτκό του και ειπε :

— Μιλούκα Μπιτόλια καλώς ώρισε! Νά πού βρόσκεισαι μπρός στον παλιό σου φίλο Ρανκλώφ Φιλιπόπολ. Νά είσαι βεβαία ότι σου προστοιμάω μία δέξιαση άνταξία της έξυπνιάς σου και της παλληκαριάς σου!

Οι κακοήγιο γύρω άρχισαν να χαζινίζουν μ' αυτή την άσειότιητα, την όποίαν επανέλαβαν με τά ίδια λόγια :

— Μιλούκα Μπιτόλια,καλώς ώρισε! Άπαθής ή γυναίκα δεν άπαντούσε τίποτε. Είχε ένα ύψος περήφانو και περιφρονητικό ποδαμά τον Βούλγαρο άρχηγό να έσπάσει σ' άγρία και κτηνώδη όργην. Έφαινε την γυναίκα στο πρόσωπο και της φώναζε με λύσσα.

— Άχ : σούλλα, κόρη τού διαβόλου, σέ κρατώ επί τέλους στά χέρια μου.Είμαι τρία χρόνια πού σέ κυνηγάω, λύναινα...Πάντα μού έφευγες κι' έστηνες ενέδρες στους άντρες μου, μού σκότωνες τά καλύτερα μου παλληκάρια. Σήμερα όμως έπεσε στην παγίδα μου και νά τί άπομείνει από τή συμμορία σου. Άλλά κι' αυτό άκόμα είναι πολύ. Άπό τήν συμμορία της Μιλιούκας της Σέρβας, δέν πρέπει ν' άπομείνη παρά ένα ενθύμιο, κι' άμέσως αυτοί —κι' έδωσαν δύο τρεις χαμταξίες από σοφού τών αχμαλώτων που ιτριμωγόντανε στό τοίχο — αυτοί θά βρωμίσεινε στην άκρη ενός σκονιοού!... Όσο γιά σένα... Ύπομονη, σου έτοιμάω τήν καταδική σου με ιδιαιτέρα εύνοια, μικρούλα μου.

Κατακόκκινο, με μάτια που πετούσαν σπίδες, με τó λαϊμό χωμένο μέσα στους ώμους, ο Ρανκλώφ έκανε μερικά βήματα γύρω στην κάμαρη βουχόμενος πάντοτε κι' ούραλίζοντας :

— Σούλλα! Σούλλα! Κατέβασε κατόπιν κάμπους ρουφηξίες ρακή και καταπραυμένους κάπως παρατήρησε τή Μιλιούκα, πού ή περήφανε στάσι της δέν μαρτυρούσε κανένα φόβο.

Μαθρα μαλλιά, κοιμένα έως τ' αυτιά, πλαισιώσαν ένα πρόσωπο κάτισγιο, με τó μάγουλα βαθουλωμένα, ένα πρόσωπο πεδαμμένης, πού μόνο δυό πύρινα βαθιά μάτια έξοιδαν σ' αυτό, μάτια μιάς άγίας. Ο άρχηγός έξακολούθησε :

— Είνε άλήθεια πώς είσαι όραία, κι' έτσι καταλαβαίνω τήν άφοσίωσι των άντρών σου σέ σένα. Για νά σ' έξουν μιά όρα δική τους, κινδύνεαν εύχάριστα τó τομάρι τους. Χμ! Ή άνταμοιβή άξιζε τó κόπο!

Ή αχμαλώτος άκούγοντας τά τελευταία αυτά λόγια στυλώθηκε γεμάτη όργη μπρός του και τού ειπε :

— Ξέρεις καλά, Ρανκλώφ, πώς είμαι άνέγγιχτη. Ο Θεός φυλάει τόν άγνό πολεμιστή και γώ δέν δόθηκα σέ κανένα, γιατί ο Θεός βλέπει...

— Πη! Τι μ' ενδιφερόνουν έμένα αυτά; Έτσι ή άλλωιώς έγω άν ήθελα μπορούσα νά σέ παραδώσω στά παλληκάρια μου. Άλλά πιστεύω στό Χριστό και δέν τó κάνω. Τó μαρτύριό σου έξ άλλου θά είνε τρομερό. Τó ξέρεις βέβαια, δέν είνε έτσι; Άν έσύ είσουνα

στή θέσι μου νομίζω πώς δέν θά μ' άφηνες νά σου ξεφύγω. — Άν σέ είχα πάρει, Ρανκλώφ, θά σου έκοβα τó λαϊμό και θά σέ πετούσα στό Βόρνωτ.

— Μπράβο, αυτό με άνακουφίζει. Έγώ όμως θά κάτω κάτι καλύτερο. Θά σέ κάνω!

Ή Μιλιούκα έμεινε άτάραχη. Ο Βούλγαρος έξηκολούθησε : — Αυτό βέβαια δέν σέ τρομάζει, τó ήξερες χωρίς άλλο, άφού είσαι μάγισσα καθώς λένε και διαβάζεις τά μέλλοντα.

— Έκείνη άποκρίθηκε σιγανή : — Τό έξισα... — Καλά. Άλλά πριν πεθάνης, θά εύαρεστηθής, δέν είνε έτσι; νά μου δώσης ένα δείγμα της προφητικής σου δύναμης, λέγοντάς μου τó μέλλον.

Ή Μιλιούκα κάρφωσε τότε τó σκοτεινό της βλέμμα στά μάτια τού έχθρου της και τού ειπε με φωνή έπίσημη : — Ρανκλώφ, θά πεθάνης από τó χέρι τού αδελφού μου Μίλαν Στάρτσιτς πού διοικη ένα σόμα από πατριώτες!...

— Άκούοντας αυτά τά λόγια οι κομιτατζήδες σκόισανε στά γέλοια. — Σ' εύχαριστώ για τήν εύχάριστη προφητεία σου, έκάγχασε ο Ρανκλώφ. Θά ήξωσ λοίπον, καθώς φαίνεται, πολύ άκόμη, γιατί ο αδελφός σου Μίλαν Στάρτσιτς, ο ληστής, σκοτώθηκε προχθές μέσα στα βουνά πάνω άπ' τó Σκότσιβρι από τόν Βόρι τó λοχαγό μου.

— Δέν είνε άλήθεια, φώναζε ή αχμαλώτος. — Βόρι, φώναζε ο άρχηγός, Βόρι, πού είσαι; Βεβαίως τή γυναίκα αυτή πώς ο αδελφός της δέν ζή πειά.

— Ένας άνδρας ξεχώρισε τότε από τó γρούπ των κομιτατζήδων πλησίως τή Μιλιούκα και τής ειπε : — Εσκότωσα έγω ο ίδιος τόν αδελφό σου μ' αυτό τó μαχαίρι και πήρα ότι είχε άπάνω του. Άναγνωρίζεις αυτό τ' άσμηοκατινιμένο πιστόλι,αυτό τó τουρκικό σπαθί,αυτό τó μαχαίρι που βρισκότανε μέσα στή μπόττα του;

Βλέποντας τά πράγματα, πού ο κομιτατζής πέταξε πάνω σ' ένα τραπέζι, ή Μιλιούκα κλονήθηκε.

—Ναι, ψιθύρισε, τά γνωρίζω... Ο Βόρις έξακολούθησε :

— Επέρα ότι είχε άπάνω του, εκτός από ένα άσημένιο σαφού πού κρατιώτανε στό μέτωπό του,από μία άλυσοδια πού είχε γύρω στό κεφάλι του. Δέν τó δούλησα να τόν άγγίξω γιατί είμαι καλός χριστιανός. Άλλά άφησα τó σόμα του Μίλαν άθαφτο για νά τó κατασπαράξουν οι λύκοι και τά σούλια.

— Ο Θεός νά έχη τή ψυχή του! μουρηότανε ή Μιλιούκα. — Παρακάλεσε τονε και για τή δική σου, φώναζε ο Ρανκλώφ, γιατί γύγιγομα θά πάς ν' άνταμώσης τόν αδελφό σου.

Άμέσως δέ κατόπιν έδωκε διαταγή στους άντρες του ν' άνάψουν τó μεγάλο φούνο τού χωριού. Όταν ή φωτιά άρχισε να τριζοβολάη και νά σπιδαζιή, οι κομιτατζήδες σήκωσαν στά χέρια τους τή Μιλιούκα και τήν έφαιραν μέσα στό φλογισμένο στόμιο τού φούνου, δεμένη χέρια και πόδια. Ή ύπερήφανη πολεμιστρια δέν έβγαλε ουτ' ένα παράπονο. Ο Ρανκλώφ έμεινε σκυμένος κοντά στό φούνο παρακολουθώντας τήν άγονία της. Άγρία χαρά έλαμπε στό άπαισιο πρόσωπό του πού τó φάτιζαν ή φλόγες της φωτιάς και τó έκαναν νά φαίνεται άνθ βουτηγμένο στό αίμα...

Έντεκα μήνες άργότερα, ή βουλγαρικές συμμορίες είχαν άρchiσει πάλι τή δράσι τους. Ένα βράδυ ο Ρανκλώφ με τους κομιτατζήδες του παραφύλαγε μερικούς Σέρβους στρατιώτες όταν έξαινα βρέθηκε περικυκλωμένος από ένα λοχό τακτικό στρατού. Οι άνδρες του φοβισμένοι έξηφανίζοντο ένας ένας στα γύρω δάση, και ή θέσι τού άρχικομιτατζή γινότανε κρίσιμη. Θο. σούδειλος ο Ρανκλώφ

όντιος να τό σάχισε με 5-6 άπ' τους κομτατζήδες του. Βούτησε κάμποσ ποτάμι, με όταν έφθασαν στην άντικυρνή οχθη θηκαν μπρος σε μία σερβική περιολία. Οι κομτατζήδες άναγκάστηκαν πιά να παραδοθούν, χωρίς άντίσταση. Ο Ρανκλώφ πιά επίδειξης από τους συντρόφους του βλέποντας τον κίνου, άφησε τό ρεύμα να τόν παρασύρη και μπόμενος να βγη στήν ήρή του ποταμού 500 μέτρα πιά κάτω, χωρίς να τόν άντιληφθή τίς.

Ρίχτηκε άμέσως τρέχοντας προς τις άγιους λαγκαδιές τών γεϊκάων βουνών που τά μονοπάτια τους ίου ήσαν γνωστά, όταν σε νυκτοφύλακας τόν διέκρινε κι' άδειασε τό όπλο του έναντιον χωρίς να τόν πάρη όμιας ή σφαίρα. Ο Ρανκλώφ έφευγε πιά σάν ηγνημένο τσακάλι. Μία περιολία Σέρβων ίππέων τόν κυνηγούσε ό εσολόσω.

Ο Ρανκλώφ έκανε ένα άπότομο στρίψιμο κι' έξαφανίστηκε μέσα καλάμια μιάς ρεμματίας κι' ένφ οι πέτρες κατακυλούσαν κάτω τά πόδια του άρχισε ν' άνεβαίνη ένα λόφο τή στιγμή που οι εις έφθασαν στους πρόποδας.

Έρριξαν έναντιον του μερικές σφαίρες, με αυτός έπεσε πρηνης ω από τους θάμνους και βοηθούμενος από τό σκοτός που γινε ανε πιά βαθύ, σύρθηκε προς ένα μεγάλο βράχο από γρανίτη, ύψωνότανε στην άκρη τής κληροφιάς, σάν ένα κυκλιόνο χος. Έκει πέρα σοσιάρτηκε τοκισμένοις από τή κουφάρι με ήρωάντας ν' άνανυσθη. "Αν και τό ξεροβόρι φουσούσε παραγο ή στολή του ήταν μουσικιά, έν τούτοις ό ιδρώτας έτρεχε ποτάμι πάνω του.

Δι δώκται του όμως δένήσαν διατεθειοί να τόν άφήσουν ναξεφύγη καιχώρι... Ο Βούλγαρος άρχικομτατζής άρχισε να τρέχη και γιά μία στιγμή νόμισε οί δώκται του ελχαν γάσει τα ίχνη. Στάθηκε γιά να πη νερό μέσα στην φρα του, από μία πηγή που άνάβλυζε α από δύο βράχους, με έξαφνα άκουβήματα δεξιά του και μέσα στο σκοί διέκρινε δύο Σέρβους στρατιώτες ηηδούσαν τους θάμνους πλησιάζον προς τό μέρος του. Αναγκάστηκε να συνεχίση τό όδρομο του έξανήμενος, σε έλεεινό χαλί.

Τό φεγγάρι έβγαίνε πότε-πότε πίσω ή βαρεία σύννεφα κι' έφώτιζε στιγίως με τή γλωμή του άγταύγια τις τομείρες του πυκνούφοτου τοπειου. Χωρωώντας ό άρχικομτατζής βρήθηκε ως σε ένα βράχο σχισμένον στη μέση χάθηκε μέσα στο άνοιγμα γιά ναξρη αφύγιο. Καθώς προχώρησε έννοιωσε σκόντανε πάνω σε κάτι παραξένο, κυψε και είδε κάτω στη χλόη ένα λετο και πλάι του οηγμένο ένα Μάνο σπασμένο στά δύο.

Μ' όρημ τραβήχτηκε προς τά πίσω βρήθηκε πάλι εμπρός σ' έναν άλλον λετό άκουμπισμένο σ' ένα κούλομα βράχου. Τά κόκκαλα του κρατιόνταν μη από μερικά κουφέλια καρφέ λης. Ο άρχικομτατζής θυμήθηκε τότε ότι βρισκότανε στο ίδιο σός, που τόν περασμένο χειμώνα ό λοχαγός του Βόρος είχε περιλώσει και συντρίμει τή συντροφιά του Μίλαν Στάροτσιτς του βου πατριώτη. "Ο τόπος εκεί ήταν πραγματικώς σπασμένος από λετούς που τόν κοιτούσαν άγρια με τά άδια τους τά μάτια. κκοί από τό χούνο και από τό χιόνι δέν ελχαν λυσιές και τό άνοσμά τους έφραγε άνατριχίλα! Άλλους τούς ελχαν κατασπασι οί λύκοι και τά τσακάλια και δέν έμενε πια άπ' αυτούς παρα οί από κόκκαλα, ξυλιασμένες σάρκες, ρούχα κουρελιασμένα, προβιές!...

Ο Ρανκλώφ δέν τρώμαζε εύκολα κι' όμως άνατριχίασε μόλις άκουσε τό θέαμα αυτό. Έν τούτοις πήρε θάρρος και ξανάρχισε νεβαίνη στους βράχους, μη θέλοντας να μείνη ούτε λεπτό μέσα υπό τό δάσος τών νεκρών. Έξ άλλου ήξερε πως στην κορυφή βράχων βρισκότανε ένα μονοπάτι που θα τόν έβγαζε μπρος Βουλγαρίακιά σύνορα.

Συγκεντρώνοντας τις τελευταίες του δυνάμεις άρχισε να σκαλιόπο βράχο σε βράχο, κομτατζίζοντας τά χέρια του, καταματώντας τά γονάτια του, σχιζοντας τά ρούχια του. Τέλος κατέφερε περάνθησπη προσπάθεια να φτάση στην κορυφή που άρχιζε πνεμό μονοπάτι. Από κει ύπληξε πια ή κληροφριά. Τό βουνό βγαίνε άπότομο προς τό ποτάμι. Τριγύρω πελώριοι βράχοι διεροντο σάν φαντάσματα στο σκοτεινό φόντο του ουρανού κι' ό υιο φουσώντας άνάμεσα στες σισματιές πών βράχων έμοιαζε με λάσματα θυμού, σφρυγίγματα άνυπομονήςσας που γέμιζαν τό έθρο με τούς πένθιμους κημισμούς ταν.

Ώρα ήταν σωσιμένος! Άκόμη άλλο ένα τέταρτο τής ώρας και βρισκότανε σε μέρος άσφαλές. Ροβολούσε με τά μαλλιά άνεμια άπ' τόν άερα, πηδώντας τους θάμνους, έτρεχε, έτρεχε άκαλυστα άν κι' ένας φοβερός πόνος σάν δάγκωμα τανάλιας του ζε τα νεφρά...

Έλος άφου προχώρησε αρκετά διέκρινε τά φώτα του πρώτου

Βουλγαρικού χωριού. Πλημύρια χαράς τόν κατέκλυσε, πήρε την άντιπλή του βαθε.ά, όταν έξαφνα, του συνέβη κάτι τό άπρόοπτο και άνεξήγητο. Ένα τραβήγμα άπότομο του έκοψε τόν όδρομο, σάν μάλοιος να τόν ελχε πιάσει ξαφνικά από τό πόδι. Έγασε μέσα την Ισοροπία του και κυλιότηκε κάτω βλαστημώνας. "Όταν ξανασηκώθηκε άντελήφθη ότι μία λουριδα από τις γκέττες του ελχε πιαστεί κάπου. Έδωσε μία κλωστή γιά να άπαλλαγη με του κάκου. Η λουριδα ήταν καλά γατζωμένη.

"Ανάθεμά σε! ούρλιαξε ν' έσκυψε να τήν ξεμπερδέψη. Τήν ίδια στιγμή ή σελήνη ξεπεταχθηκε άπότομο μέσα από τά μαύρα σύννεφα. Στο μελιχρό τής φάσης, είδε τήν λουριδα τού νάχη τυλιχτεί γύρω από τό καμπουριασμένο χέρι ένός σκελετού μισχωμένου μέσα σ' ένα στρώμα από ξεραμένο βοτρυο. Τό κρανίο καθώς έβγαίνε από τό χώμα φαινόταν πως γελοούσε σιωπηλά με τις ξεχαρβαλωμένες του μασέλες!...

Ο κομτατζής οίχτηκε προς τά όπίσω, τραβώντας τή λουριδα που άνθίστατο. Ξανατράβηξε, άγονίστηκε, έλούσαξε, με του κάκου... Η λουριδα ελχε περδευτεί πια καλά στο χέρι του σκελετού. Τό φεγγάρι ξαναπρόβλε και ό άρχικομτατζής διέκρινε με φρίκη στο κρανίο του σκελετού, μπρος στο μέτωπο, ένα μικρό άσημένιο σταυρό να γυαλίση, δεμένο με μία άλυσσοδίτσα γύρω στο κεφάλι.

— Μίλαν Στάροτσιτς ούρλιαξε.
Ναι, δέν υπήρχε άμφιβολία. Ήταν πραγματικά τό πτώμα του Μίλαν Στάροτσιτς, τόν όποιο ό Βόρος ελχε σκοτώσει εδώ κι' 11 μήνες, και του όποίου αυτός ό ίδιος ό Ρανκλώφ ελχε κάψει τήν άδελφή, στο φούρνο του χωριού Κριβολάκ!

Αυτή ή παράξενη συνάντηση, τόν παραύωσε και γιά πρώτη φορά έννοιωσε τό φόβο να του σφίχη τά μύγνια. Μη τομώνας να γίχη τό σκελετό, όπισθοχώρησε δίνοντας άπότομες κινήσεις στο ποδι του γιά να ξεμπερδέψη τή λουριδα από τό καμπουριασμένο χέρι κρατούσε επίμονα. "Αδίκως όμως... Τρελλός από τό φόβο του ό Ρανκλώφ, κι' ένφ τά δόντια του κρατούσαν άπαίσια, άρχισε να παρακαλά τόν νεκρό.

— Αφρησέ με Μίλαν Στάροτσιτς! Θά διατάξω να κάνουν δεήσεις γιά τήν άνάπανα της ψυχής σου! Αφρησέ με!...

Βλέποντας όμως πως δέν πετυχάινε τίποτε κατηλήφθη από μανία, κι' άρχισε να ούρλιαξη:

— Θά μ' άφήσεις επιτέλους, παληόσκυλο! Γύρως πίσω στην κόλασι, από κει που βγήκες...Θέλει να με κρατήσης γιά να μορσούσω οί δικοί σου να με τσακώσουν!... Μα δε θα τά καταφέρεις!...

Και γέγονοντας τό κορμι του, έτράβηξε με όλη τή δυναμιά του, άπελοπιμένα... Τή φορά αυτή τό χέρι του πτώματος υπεχώρησε, τά κόκκαλα σάσανε μ' ένα ξερό κρότο κι' ό Ρανκλώφ, χάνοντας τήν Ισοροπία του με τή φόρα που ελχε κατακύλησε στο βάραθρο που βρισκότανε από πίσω του.

Τό σώμα του στριφογύρισε στο κενό κι' έπεσε και κομτατζίστηκε πάνω στους βράχους, που βρισκόταν στες γήδες του ποταμού Σέρνα, ενώ εκεί πάνω, ψηλά, ό σκελετός του Μίλαν Στάροτσιτς εξακολουθούσε να γελιη, τό άπαίσιο, νεκρικό γέλιο του, μέσα στη νύχτα...

"Ετσι πραγματοποιήκη ή προφητία της Μιλιούκας:
— Θά πεθάνης από τό χέρι του άδελφού μου, του Μίλαν Στάροτσιτς!
Μεταφρ. Α. Β. Πζλμύρς

"Η Σερβία ήταν έγγαυία πολεμιστρια.

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΔΞ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Μιά μέρα ό Ραγκαβής συνταξείδευε με κάποιον Έγγλέσο. Κατά τό ταξίδι ό Έγγλέσος έρωτά τόν γλωσσομαθόστατον και πολυμαθηστον Ραγκαβήν άγγλιστί:

- «Γνωρίζετε άγγλικά;»
- «Όχι», άπήντησεν ό Ραγκαβής.
- «Τότε εισθε γουρουνί, προσέθεσε άγγλιστί πάλιν ό Έγγλέσος.

Ο Ραγκαβής δέν άπήντησε τίποτε τότε, μετ' όλιγον όμως πλησιάζει τόν Άγγλον και τόν έρωτά έλληνιστί:

- «Ξερετε έλληνικά;»
- Νό, άπαντά ό Έγγλέσος.
- «Ξερετε Ιαπωνικά;» έρωτά Ιαπωνιστί δια δευτέραν φοράν ό Ραγκαβής.

— Νό.
— «Ξερετε Γερμανικά;» έρωτά Γερμανιστί τό τρίτον ό Ραγκαβής.

— Νό.
— «Ξερετε Γαλλικά;» έρωτά Γαλλιστί και τετάρτην φοράν, ό Ραγκαβής τόν Άγγλον.

— Νό.
— «Τότε, προσθέτει ό Ραγκαβής εις καθαρωτάτην άγγλικήν γλώσσαν, εισθε άπαξ, ός, τρίς, τετράκις γουρουνί!...

Τσιμουδιά ό Έγγλέσος.